A°. 1839 Nº. 25.

DINGSDAG, DEN 26ten MAART.

Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Mengelingen.

TEGENWOORDIGHEID VAN GEEST IN DEN GENERAAL *MINA*.

Na de nederlaag der *Spaansche Constitutionelen* bleef de vaderlandlievende Mina alleen met zijn *Aide-de-camp* Meca, met een priester en een oud bediende. Hij zwierf op het gebergte, verlaten en in ellendigen toestand, verwachtende elk oogenblik in de handen des vijands te vallen. Hij wist, welk belang men in zijne gevangenneming stelde. Treurig stonden zijne zaken; maar zijne ziel bleef onverschrokken in het gevaar. Eindelijk kwam het noodlottig tijdpunt. Zijn *Aide-de-camp* ontdekte eene sterke bende Koninklijke troepen, die regt op hen toekwamen. Dezelve had hen gezien. Het zoude dus vruchteloos geweest zijn, eene ontmoeting te hebben willen vermijden. Mina beseefte terstond al het verschrikkelijke van zijnen toestand, en gevoelde, dat er geen middel tot uitredding was. Eindelijk evenwel besloot hij, liever een wanhopige poging te wagen, dan zich lijdelijk aan zijn treurig lot over te geven. Alle zijne krachten inspannende, en zijne ongemeene tegenwoordigheid van geest te hulp roepende, wendde hij zich tot zijne medgezellen, die reeds alle hoop verloren hadden, en sprak op vasten toon: » Mannen! wees bedaard — blijft gij hier, en laat mij voorwaarts treden." Dit gezegd hebbende, trad hij welberaden de nederende bende te gemoet. Weldra had hij dezelve bereikt. Op eenen toon, welke niet de minste vrees aanduidde, en met eene rustige houding, riep hij: » Tot welke afdeeling behoort dit detachement?"

De aanvoerder stond verbaasd op zoodanige vraag, die met fierheid en zelfvertrouwen werd gedaan. Hij herkende Mina niet, en bleef eenige oogenblikken aarzelen. Hij was onthutst, en wist geenszins, wat te maken van eenen man, die hem op zoo gebiedenden toon aansprak. Mina, de verwarring bemerkende, waarin hij den Koninklijken bevelhebber gebragt had, verzuimde niet, van dit eerste voordeel terstond verder gebruik te maken. Zich houdende, alsof hij van ongeduld in grappschap opstoof, riep hij op hoogeren en stouteren toon: » Mijnheer! ik vraag u nog eens, waartoe deze troepen behooren?"

De vraag ging vergezeld van een krijgsmansvloekwoord. De verwarring van den aanvoerder nam toe; zijne verbazing veranderde in bevreesdheid, en, zich verbeeldende, dat hij met een der opperhoofden van het Koninklijk leger sprak, antwoordde hij zeer onderdanig: » Uit detachement behoort tot de afdeeling van *Juanito*." Daarop zeide Mina oogenblikkelijk: » Wel dan, wat doet gij hier? Haast u, om weder bij uwe afdeeling u te vervoegen." De officier stond weifelend, en scheen bezwaarlijk te kunnen beslissen, om te gehoorzamen. Mina wierp eenen blik van verontwaardiging op hem, en sprak op fieren toon: » Verv....! Wat vermeet gij u, mij niet oogenblikkelijk te gehoorzamen? Ga, Mijnheer, of maak er staat op, dat ik berigt van uw gedrag zal geven!"

De Koninklijke officier betoonde verder geene tegenkanting, maar boog zich gehoorzaam voor Mina, en volgde het bevel op, dat hem onder zoo harde bedreigingen was gegeven. De bende trok terug, en Mina begaf zich weder tot zijne medgezellen. Het welgelukken van deze ongemeene krijgslist gaf aan de vier ongelukkige zwervelingen moed, om nieuwe beproevingen en moeiten te trotseren, die zij zeker konden rekenen te zullen ondervinden, eer zij de grenzen van *Frankrijk* bereikten. Ofschoon zij een dreigend gevaar ontkomen waren, zij hadden menig ander dat even verschrikkelijk was, te vreezen. Met minder reden hadden zij eene zombere en bange verwachting. De Koningsgezinden, die eene nauwkeurige kennis van Mina's vlugt en verlaten toestand droegen, wendden de uiterste pogingen aan, om zijne schuilplaats te ontdekken. De *constitutionele* Generaal en zijne getrouwe makkers, wetende, dat hunne vervolgers deze landstreek overal doorkruisten, namen hunne toevlugt in een donker hol, dat ergens in een afgelegen en akelig wild oord werd gevonden. Daar wilden zij zich verborgen houden, tot dat er gelegenheid, om te ontsnappen, zou komen. Ondertusschen doorzochten de Koningsgezinden het bosch en elke plek gronds in den omtrek, maar vruchteloos. Zij scherpten dus hun vernuft; ten einde middelen te vinden, om hun doel te bereiken. Zij lieten eenige schaapherders overal rondgaan en op hunne hoorn blazen, opdat Mina, misleid door het bekende geluid, in verzoeking mogt komen, om zijne schuilplaats te verlaten en hulp te vragen. Ook deze list, hoe fijn verdonnen, gelukte niet. Mina, den ouden Vos gelijkende, wilde zich geenszins uit zijn hol komen. Maar deze mislukking verbitterde de vervolgers, en zette hen te meer aan, om weder een ander plan te beproeven, dat gevaarlijker was voor de vlugtelingen. Men hadde namelijk spoor- of bloedhonden, en liet deze los, ten einde de bedoelde prooi op te snuffelen. Dit middel was schrander uitgedacht en bijna noodlottig voor Mina gewonden. De honden doorzochten alles met de meeste naauwkeurigheid. Reeds waren de ongelukkigen op het punt van ontdekt te worden, wanneer plotseling twee herten opgejaagd werden, die in de rigting der honden voorbijrenden. Dit eenigszins toevallig middel redde het leven van Mina en zijne medgezellen. De honden, gelijk natuurlijk is, volgden de herten op het spoor, en zoo verloren dit nieuwe plan der Koningsgezinden geheel. — Had zoo ongewone omstandigheden plaats gevonden, terwijl het leven van een Koninklijk Generaal in gevaar was, de monniken en priesters zouden buiten twijfel uitgeroepen hebben: *Een mirakel! een mirakel!* Dan waren wellicht de beide Indien gezamenlijk in twee Kloosters, opzettelijk van den Monnikgezinden in het oogenblik gebouwd. Maar in het tegenwoordig gevaarlijke omstandigheden der onderdrukten, Mina en zijne medgezellen verleidde niemand, hun te verraden, dat de arme beesten voor een paar Duivels gehouden waren.

Toen Mina met zekerheid vernam, dat zijne vervolgers zich verwijderd hadden, waagde hij het, zijne schuilplaats te verlaten, en liefst zich weder te ontslippen langs de bekende streken. Na een vermoeijenden en sugtvollen togt bereikte hij eindelijk een gehucht. Zijne plotselinge verschijning veroorzaakte vrij wat beweging bij de bewoners van eene der ellendige hutten; maar hij wist hen gerust te stellen, en ontzwam gelukkig.

EDELE TREK VAN WIJLEN DEN RAADPENSIONARIS SCHIMMELPENNINCK.

Op het eerste groote *leger* van Keizer Napoleon, na diens terugkomst uit *Rusland*, tegen het einde van 1813, woonde Schimmelpenninck, in zijne hoedanigheid van *Senateur*, tegenwoordig was, greep het volgende plaats. Napoleon, in zeer kwade luim, ten gevolge van het bekomen narigt, dat geheel *Nederland*, als een eenig man, was opgestaan tegen zijne magt, wendde zich eensklaps tot Schimmelpenninck, en, zich overgevende aan eene vlaag van drift, zeide overluid tot hem: » Dat *Holland* zich in acht neme, Mijnheer Schimmelpenninck! Dat het wete, dat ik het land aan den Oceaan zal hergeven, veeleer dan het aan den vijand af te staan! Zoo het zijn moet, zal ik uwe dijken doorsteken." De trotsche dwingeland was omgeven door een' stoet van Hovelingen, die geen, van allen in zulke oogenblikken hunnen meester durfden antwoorden. Maar Schimmelpenninck, levendig getroffen door deze onbeschofte taal, had de edele stoutheid, te... met eene stem, wier toon getuigde van de verontwaardiging, welke zijne borst gevoelde, te zeggen: » Ik hoop, Sire, dat de Geschiedenis nimmer dusdanig feit zal hebben op te teekenen onder de gebeurtenissen, welke uwe regering opleveren." Napoleon, op zulk een antwoord niet voorbereid, wist op dat oogenblik niets anders te zeggen, dan: » *Que voulez vous?* ... Eene andere *Hollandsche Senateur*, vreezende, dat zijn landgenoot zichzelven mogt vergeten, vermaande hem, in het *Nederlandsch*, voorzigtig te zijn en zijn gevoel te onderdrukken; maar de edele Schimmelpenninck antwoordde hem terstond, in het *Fransch*: » Het is een heilige pligt, Mijnheer, dien ik aan mijn Vaderland verschuldigd ben."

BIJZONDERHEDEN, AANGAANDE DE TURKEN EN ARABIEREN.

Op den weg van *Mekka* naar *Medina* zegt Burckhardt eenen berg, aangaande welken de volgende, het bijgeloof van het *Islamisme* kenmerkende, vertelling in omloop is: » Mahomed *had op zijne vlugt dezen berg om water; daar nu de berg nergens eene bron opleverde, vervloekte de Profeet dezelven, en men meent, dat de berg tot straf daar in de Hel geplaatst zal worden.*

De inwoners van *Medina*, even als *Mekka*, bezoeken dikwijls de *Wechabiten*. In den tempel dezen dat gaarne aan Mahomed, Abubekr en Omar na, doch zij zijn nog ongeschonden. De fabel, dat de kist van Mahomed tusschen twee magneten in de lucht zou hangen, schijnt zoo geheel aan Europesche vinding te zijn, dat Burckhardt dit merkwaardig in het Oosten eenige sporen daarvan ontdekken. De Moskee te *Medina*, wordt van minstens bij de bedevaart, als te *Mekka*; doch alle bedevaarten der waanwijze Burckhardt heeft in deze stad door hevige koorts aangetast, die hem noodzaakte, hier eene maand te blijven. Nog krank zijnde, begaf hij zich naar

Yembo, ten einde van daar naar *Cairo* terug te keeren, dewijl zijn toestand hem niet toeliet, de reis verder voort te zetten. In *Yembo* vond hij de pest, waaraan echter niemand geloven wilde. De inwoners namen het hem zeer kwalijk, dat hij van *pest* spreken durfde, daar het *heilige land* uitdrukkelijk van God het voorregt had verkregen, dat het altijd van pest verschoond zou blijven. Evenwel werden zij spoedig overtuigd, dat hij gelijk had, en nu vlood ieder in schrikkelijke verwarring uit de stad. Hij zelf voer op een klein, met personen, die van de pestziekte besmet waren, opgevuld, over de *Roodezee*; en hij meent, dat alleen de koorts, waaraan hij toen sukkelde, hem voor de aanraking bewaard heeft. Ook merkte hij op, dat alle de genen, die de zeeziekte kregen, niet besmet werden. Dus schijnt het beste middel tegen de pest eene andere ongesteldheid te zijn.

Van groot belang, uit een staathundig oogpunt beschouwd, is hetgene Burckhardt over den volkshaat der *Arabieren* tegen de *Turken* zegt. Eerstgenoemden houden zich voor veel edeler, gelijk zij dan ook inderdaad fijner van gelaatstrekken, vluggeren geest zijn. Hunne zeden zijn, gelijk die der vrolijke zuidlanders, van die der minder opgeruimde noordlanders onderscheiden. Even zoo zeer verschilt hunne spraak. De *Turken* zijn bij de *Arabieren* zoo gehaat, dat men zelfs den *Sultan*, bij wijze van woordspeling, *den Verfduiver* noemt; hij voert, namelijk, onder zijne vele titels ook dien van *Khan*, en *khan* beteekent in het Arabisch: *hij verraadt*. De *Turken*, die zich in *Egypte*, *Syrie* en *Griekenland* ten uiterste wreed gedragen, wachten zich wel, hetzelfde in *Arabie* te doen; want zij weten, dat zij den slag, dien zij eenen *Arabier* geven, met woeker terug bekomen. Daarom laat ook Mehemet Ali de strengste krijgstucht houden. Burckhardt zegt, dat de heerschappij der *Turken* in *Arabie* moet ophouden, zoodra *Egypte* door een zwakker bestuur, dan dat van Mehemet Ali, geregeerd wordt; en dan zullen de *Arabieren* bloedige wraak nemen. *De heerschappij der Osmanlis zal in Hedsjas waarschijnlijk met veel bloedvergieten eindigen.*

Hoe gesteld het in 't algemeen met het *Mahomedanisme* gesteld is, blijkt uit alle berigten, die Burckhardt mededeelt. De vereenigde invloed van *Islamismus* en dwingelandij heeft bijkans alle deugd vernietigd, en slechts lage hebzucht overgelaten. Deze hebzucht is het, die in het Oosten nog veel meer, dan in het Westen, het maatschappelijk leven vergiftigd heeft. Geld is de eenige hefboom, die den Oosterling in beweging brengt; kunsten en wetenschappen zijn in het diepste verval. Geldwinnen gaat bij hen boven alles. Geene middelen daartoe worden schandelijk geacht. Daar zij genoodzaakt zijn, hunnen rijkdom te verbergen, om niet zelve beroofd te worden, zoo komen bij loerende hebzucht nog vrees en huichelarij, die de menschen ten eenemaal bederven. Reizigers, welke vlugtig, zonder de volkstaal te kennen, het Oosten bezoeken, en met geene andere personen, dan met de zoo menigen omgaan, wier belang het medebrengt, dat zij hun wier karakter verbergen, worden misleid door het schijnbare voorkomen der Turken, door hunne gastvrijheid, zeden en deftige taal misleid. Men zoude het belagchelijk vinden, zoo een *Franschman*, der Engelsche taal onkundig, na een verblijf van weinige maanden in *Engeland*, wilde voorgeven, eene genoegzame kennis van het karakter en de staatkunde dezer natie te bezitten; nogtans is het voor hem *Franschman* veel gemakkelijker, over een naburig Europesch volk te oordeelen, dan voor eenen *Europeer* zoo stellige uitspraak te doen over Oostersche volken, wier zeden, denkbeelden en landsgebruiken zoo zeer verschillen van de onzen. Wat mij betreft, schrijft de Heer Burckhardt, ik meen, uit hoofde van een lang verblijf onder de *Turken*, *Syriërs* en *Egyptenaren*, niet belegd te mogen achten, om te verzekeren, dat zij zonder deugd, eer en rijgtsaardigheid zijn; dat zij weinig vrees voor God en nog minder menschenliefde of barmhartigheid hebben, en dat eerlijkheid alleen onder de allergeringste lieden wordt gevonden.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 23sten dezer, de Ned. Am. Brik *Cygnet*, Kapt. C. Fitz, van Boston; hebbende 20 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 20sten; de Engelsche Sloep *Pembroke*, Kapt. J. Blackgrove; naar Demerary.

Idem, de Nederlandsche Sloep *Dolphyn*, Kapt. G. Ellart; naar het Oppercdistrict Nickerie.

Den 22sten, de Engelsche Schoener *Dorr*, Kapt. N. E. Dunscombe; naar Demerary.

Advertentiën.

(14278) De Exploiteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 29sten Maart 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit welgemeld Geregtshof publiek bij Executie verkoopen:

Twee blooten *ERVEN*, gelegen in de *Heerenstraat* en uitkomende in de *Wagenwegstraat*, bekend onder Nieuwe Wijk La. A. No. 76 en Oude Wijk La. B. No. 95 en 96*b*; aankomende DAVID d'ARON JESSURUN.

Paramaribo, den 25 Maart 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploiteur.

(14280) De Exploiteur bij het Geregtshof te *Suriname*, als daartoe behoorlijk door het Geregtshof alhier geauthoriseerd, op het deswegens door de Heeren A. KENNEDIJ qq. c. s.; gepresenteerd rekest, zal met concurrentie van dezelve Heeren, bij publieke Inschrijving ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, tot de zaken van Kuratele en Sequestratie, verkoopen:

90	Balen Heele	Witte Bast	KOFFIJ;
51	» »	Zwarte »	
6	» Gebr.	Witte »	
9	» »	Zwarte »	
2	»	Grais	
3	»	Zwarte	

afkomstig van de Plantagie *Jagtlust*, en dat wel voor zoo verre, de beide partijen Heele Koffij betreft, bij kavelingen van Tien Balen en eene kateling van *Elf* Balen. Zwarte Bast, en de Gebroken en overige Koffij, in kavelingen zoo als dezelve hierboven staan vermeld.

Zullende de Inschrijvings-billetten ter Griffie van het Geregtshof worden aangenomen tot Dingsdag den 2den April 1839, des voormiddags ten negen ure, alwaar ook de monsters ter bezigtiging zijn, terwijl de Kopers de Partijen voor hunne eigene rekening en risico *acht* dagen na den verkoop zullen moeten laten afhalen en voor de lodige rekken betalen *f* 1-0 per stuk.

Paramaribo, den 25 Maart 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploiteur.

(14298) De aangekondigde *VENDU*, van de HUIDEN, SLAVEN, enz., ten Sterfhuize van Mejuffrouw HERRIETA van ROUF, aan de *Hoogendraat*, naast Mevrouw de Weduwe GREEBER, zal plaats vinden HEDEN MIDDAG ten vier uren, voor zoover de inschrijvingen dan gesloten zijn.

Paramaribo, den 25 Maart 1839.

BARENDS.

(14295) MARKETSEL zal Woensdag den 27sten dezer, des namiddags om 4 ure, ten huize van den Heer M. M. MONSANTO, aanvangen met den verkoop van Stukgoederen, Kousen, gestikte Dekens, Kateene Hangmatten, Linene, Longlawn, *Everlasting*, dito Jassen, Lakensche Jassen en Rokken, Zijde Hoeden, enz.

IJzeren Potten, Gereedschappen, bestaande in: Krans-, Kras- Hand- en Zwavelstek Zagen, enz.; Goudsmids-Tangen, enz., enz.

GEBROEDERS REELFS

bieden te Koop:

Beter; AARDAPPELEN; Rolpens; Worst en Saucijsjes in vaatjes; kwart tonnen Zoutvleesch en Rookspek; Zwitsersche Kazen in blik; versche Zalm; Oesters; Gravysoup; Soup and Bouilli; ZUURKOOL; BROODSUIKER; Joosjes en Hysan Thee; Raap en Zoete Olie.

BANKET en BITTERKOEKJES; Rezijnen; Pruimen, Korenten; Amandelen; SUIKERGOED in flesschen; VRUCHTEN op BRANDEWIJN; Augurkjes en Roode Bieten; SPECERIJEN in soorten.

HAVANAH SIGAREN; LIJN OLIE; WITLOOD en andere VERFWAREN; Glazen Ruiten; AARDE- en GLASWERK; Soopjes Kelders; TAFEL COUVERTS; Puddingsvormen; Koffijmolens; IJZER- en KOPERWAREN.

Satinet; Drif; Piqué; Calico's; Cambricks; Neteldoek; fijne en groffe Linnen; Osnabrugs; Nankinet; geele Oost-Indische Doeken; Mans en Vrouwen Kousen; Draagbanden; Nachtmutsen; Shirting; rood- en blaauwe Bont; Vlaggendoek; witte Engelsche *BEAVER* HOEDEN; zwarte vilten HOEDEN.

Roode Wijn in oxhoofden, kisten en bij het dozijn; Madera-, Rhijn-, Champagne-, witte Mallaga-, Tint- en andere fijne WIJNEN in kisten; Bier in oxhoofden; Marascino di Zara.

SUIKERKALK; STEENEN; KALK en CEMENT, enz., enz. (13570)

Paramaribo, den 23 Maart 1839.

(13573) M. KERSTER zal voor eenen korten tijd de Kolonie verlaten.

Schepen in Lading.

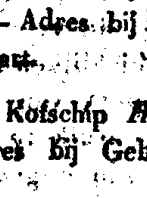

Naar Amsterdam:

Het nieuw gekoperd Tweedeks Barkschip *Mercurius*, Kapt. C. Wessels. — Adres bij L. D. J. van Bommel. Sluit uiterlijk 27 Maart.

Het Nederlandsch Kofschip *Hendrika*, Kapt. H. E. Stelsman. — Adres bij Gebroeders Reijns. — Sluit 28 Maart.

Het Hoekerschip *Voorwaarts*, Kapt. G. Don. Adres bij J. M. Samson.

Het Geënkt Schooner Kofschip *de Zeearend*, Kapt. K. J. Hasenoot. — Adres bij Van West & de Hart.

Het gekoperd Tweedeks Engelsch Schip *Wilhelmina Maria*, Kapt. J. C. Ates. — Adres bij J. L. Gellée. Sluit 10 April.

Naar Middelburg en Rotterdam:

Het Barquentijnschip *de Koophandel*, Kapt. F. Popken. — Adres bij Leijsner en Scheffer. — Sluit 30 Maart.

Naar Rotterdam:

Het nieuw gekoperd Brikschip *Amphitrite*, Kap. A. C. Krul. — Adres bij Leijsner en Scheffer. Sluit 10 April.

Ter Drukkerij van FUCHS & CAMPS.